

Пасија

мученика Синерота¹

Када је Сирен, дошљак и монах, Грк, из туђине стигао у Сирмиј, почео је ту да обрађује врт да би се издржавао, јер није знао никакав други занат. Време прогона провео је скривајући се, у страху од телесних мучења. И једног дана, док је обрађивао врт, нека жена је ушла у његов врт и почела да шета њим у неприкладно доба дана. Кад је свети човек схватио да она то чини из распусности, изгрдио је, опомињући је да изађе и да се као часна жена пристојно понаша. А она, збуњено изашавши из врта Божјег човека, поче да се љути, увређена не стога што је одатле истерана, већ што није остварила свој похотни циљ. И одмах написа писмо своме мужу, који је био гардиста цара Максимијана², измишљајући неправду коју је наводно претрпела.

1 Превод је рађен по тексту »De s. Sireno sive Sinerio monacho et martyre Sirmii in Pannonia«, AASS, vol. III Febr., pp. 369–372 (I. Bollandus – G. Henschenius), Antverpiae 1658. Име мартира, Syneros, Synerotas, свакако је грчко, али је у рукописима пасије полатињено (Sinerius, Serenus). Мартир Синерот је историјска личност, посведочена и на надгробним споменицима 4. до 5. века, који су се налазили на гробљу око капеле посвећене овом мученику. Но, његова успомена није сачувана код словенског становништва у потоњим вековима.

2 У питању је Максимијан Галерије, Диоклецијанов цезар, и потом август (305–311).

12. Кад је њен муж примио и прочитао писмо, одмах се пожали цару Максимијану речима: »Док се ми не мичемо од твојих скута, наше матроне, далеко од нас, трпе насиља.« А цар га овласти да се освети насилнику преко управника провинције. Стигавши, дакле, пред судију, овај му пружи царско писмо и оптужи Сирена. А презес, пошто је Сирен приведен, рече му: »Зашто си учинио насиље над матроном тако важног човека?« Но, овај одлучно одговори: »Никад нисам ништа нажао учинио ниједној матрони. Али, сећам се, да је пре неколико дана нека жена шетала по мом врту у неприкладно доба дана. Ја сам је изгрдио и рекао да се не понаша добро жена која је у то доба изашла из мужевљеве куће.« Кад је то чуо њен муж, поцрвене и заћута и није се више ништа усудио да каже презесу.

13. Презес, међутим, поче размишљати о томе да својом вољом оптужи овог светог човека и рече у себи: »Овај човек је хришћанин, чим му се није допало да у свом врту види жену која се непристојно понаша.« И рече му:

– Које си вероисповести?

А онај без имало оклевања одговори:

– Хришћанин сам.

А презес њему:

– Где си се досад скривао и како си избегао да приносиш жртву боговима?³

А онај одговори:

– Како је Бог одлучио који ме је досад сачувао живог. И, будући да је он хтео да ја будем сакривен, спреман сам да претрпим муке ради његовог имена, да бих имао удела у царству његовом.

Чувши то, презес, веома разљућен, рече:

– Пошто си до данас, сакривајући се, пренебрегавао царске наредбе и одбијао да приносиш жртве боговима, наређујем да ти се одруби глава.

И одмах је ухваћен, одведен на губилиште и посечен.

Превела с латинског и белешке написала Милена Милин

3 Према овом питању закључује се да је Синерот избегао први талас прогона, 304. године, али се не може тачно рећи после колико времена је ухваћен и осуђен. Страдао је 23. фебруара 305, или 306, или можда чак 307. године.